

at ingen falder igennem, og at de, der er faldet igennem, kan komme i arbejde igen og få en lidt lysere tilværelse? Og hvordan bruger vi klogt og ansvarligt de økonomiske ressourcer, vi har, til gavn for de svage i vores samfund? Så enkelt er det, og så krævende er det.

Med andre ord: Trygheden er ikke et mål i sig selv som så mange andre; det er selve grundlaget for velfærdssamfundet. Og jeg synes, det er rigtigt, som det blev sagt af ordføreren for Enhedslisten for et øjeblik siden, at Danmark i dag er et velfærdssamfund, hvor vi er nået meget langt.

Lad os nu ikke glemme, at Danmark er i top i Europa og i verden. Lad os ikke glemme, at vi på 7 år har fået nedbragt arbejdsløsheden til den laveste arbejdsløshed i 24 år. 214.000 nye job er skabt siden 1993. Lad os ikke glemme, at langt de fleste er med i velfærdsfremgangen. Der er mere velstand med mindre ulighed end nogen sinde før i Danmarks økonomiske historie. Lad os ikke glemme, at vores økonomiske sikkerhedsnet trods alt fungerer, når folk bliver ramt af ledighed og sygdom.

Det går ret godt, og det, der er opgaven, som der er blevet lagt op til i dag, er at samle vores kræfter, vores analyse og vores diskussion om, hvordan vi så kan få det til at gå endnu bedre, især for de svagere grupper i vores land.

Alt for mange ender med stadig at få hæftet på sig den vel sværeste betegnelse af alle, nemlig det at blive en taber, det at blive holdt udenfor eller føle, at man er udenfor.

Der er i de seneste år gennemført en række forbedringer, som jeg synes vi skal have med: Indsatsen over for de allerallersvageste er blevet styrket. Må jeg blot nævne, at de psykisk syge mennesker i de seneste 6-7 år er et af de områder, der er allerallershøjest prioriteret. Det var sandelig også hårdt tiltrængt, og vi er langt fra færdige endnu. Men jeg synes også, at jeg skylder at nævne, at udgiftsområdet for de psykisk syge mennesker i Danmark er det område, der er steget mest – hvis jeg husker ret, vel i reelle tal noget med 40 pct. i faste priser.

Jeg siger ikke, at det er tilstrækkeligt, og at verden er god og den bedste. Jeg siger bare, at man ikke må tage fejl. Regeringen har, siden den kom til, lagt afgørende vægt på at forstærke indsatsen for de svageste grupper i vores land: ud over de psykisk syge også de handicappede mennesker, hvor vi kan og skal gøre mere, de hjemløse og ikke mindst dem, som vi heller ikke hører så meget til, nemlig alle de

mennesker i kommuner og amter, som simpelt hen har behov for en hjælpende hånd gennem hele deres liv for overhovedet at kunne fungere, og allé de børn, som har behov for, at der er et samfund, der kan tage over, når far og mor ikke kan levere og give den tryghed, som barnet har behov for.

Det forebyggende arbejde, som vi er i gang med, skal styrkes i de kommende år. Sygedagpengesager skal hurtigt følges op, så medarbejdere ikke mister tilknytningen til arbejdsmarkedet. Langtidsledige mennesker skal have endnu mere individuelt orienterede tilbud, så de føler, at det ikke er dem, der skal indrette sig efter systemet, men at det er systemet, der skal indrette sig efter dem. Vi kalder det fleksjob; vi kalder det et godt nyt samspil og samvirke mellem enkeltmennesker og kontorerne og de i øvrigt dygtige offentligt ansatte personaleområder.

Udviklingen af vores velfærdssamfund skal fortsætte. Regeringen har peget på fire kerneområder, hvor kvaliteten især skal forbedres i de kommende år. Det er dem, vi vil prioritere, og må jeg nævne de fire: Det er ældreomsorgen, det er sygehusene og sundhedspolitikken, det er familien og skolen, og det er det rummelige arbejdsmarked, der skal have plads til, at der er noget til os alle sammen, uanset at vi ikke er de bedst uddannede, uanset at vi har et handicap, uanset vi har været alt for længe væk fra arbejdsmarkedet.

Derfor vil regeringen i den kommende tid samle indsatsen på disse fire meget afgørende områder. Vi har taget initiativ til en række folkehøringer, som er blevet en stor succesfuld start, og jeg understreger start og ikke afslutning. Folkehøringerne er kommet for at blive som et element i regeringens måde at træffe bedre beslutninger på sammen med kommuner og sammen med amter og sammen med arbejdsmarkedets parter.

Regeringen vil komme med forslag på de fire kerneområder, jeg har nævnt, som en naturlig opfølgning af de folkehøringer, vi har i gang. Første omdrejningspunkt bliver økonomiforhandlingerne til sommer. Andet omdrejningspunkt bliver min åbningstale til oktober og det dertil knyttede lovkatalog og finanslovsforslag. Tredje omdrejningspunkt bliver efterårets finanslovsdrøftelser. Og fjerde omdrejningspunkt bliver naturligvis år 2001 og det videre politiske arbejde, der skal i gang dér.

Må jeg slutte med at sige, at vi alle har et socialt ansvar. Social tryghed drejer sig ikke